

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΙΛΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

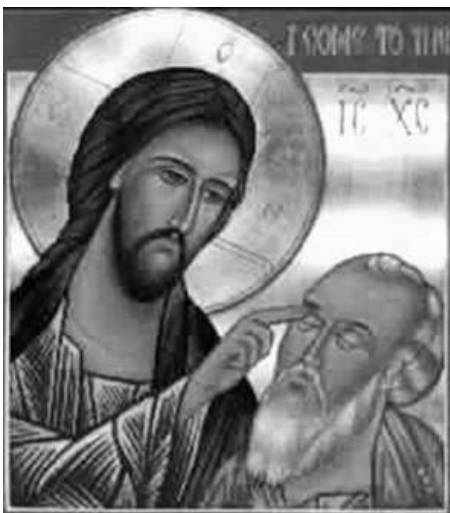
τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΜΑΪΟΥ 2014. ΣΤ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Η Θεραπεία Του εκ Γενεΐης Τυφλού.

Η Γ' εύρεσις Της Τιμίας κεφαλής Του Προδρόμου και
βαπτιστού Ιωάννου.

Έτος 7^ο Τεύχος 296

**ΣΤ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ**

Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη ο Κύριος!

Έξι μήνες πριν από την σταυρική του Θυσία, ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, στην γιορτή της Σκηνοπηγίας, πήγε στα Ιεροσόλυμα, μολονότι γνώριζε, ότι οι άρχοντες των Ιουδαίων ζητούσαν να τον θανατώσουν, και κήρυττε μέσα στο περίβολο του Ναού. Βγαίνοντας, είδε ένα τυφλό να κάθεται σε μιά γωνιά και να ζητά ελεημοσύνη. Οι Μαθητές ρώτησαν τον Διδάσκαλό τους, «Κύριε, ποιός αμάρτησε, αυτός ή οι γονείς του, ώστε να γεννηθεί τυφλός»; Και Εκείνος, που γνωρίζει τις καρδιές των ανθρώπων απάντησε με φιλόφρονα αισθήματα αγάπης και ευσπλαχνίας. «Ούτε αυτός αμάρτησε, ούτε οι γονείς του. Γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθούν τα έργα του Θεού».

Στο Ιουδαϊκό λαό βασιλευε η αντίληψη, ότι οι αμαρτίες των γονέων ταλαιπωρούν τις μεταγενέστερες γενεές των παιδιών τους. Αυτή η αντίληψη προήλθε από την παρεξήγηση της εντολής του Θεού, ο Οποίος διέταξε τον Ισραήλ να μη κατασκευάσει είδωλα, μήτε να λατρεύσει άψυχα ξόανα. Με άλλα λόγια προέτρεπε το λαό του Ισραήλ, να μη επανέλθη στην πολυθεΐα των ειδώλων. Σε περίπτωση δε που θα παράκουε και θα αποστατούσε από την πίστη στον ένα Αληθινό Θεό, τότε η τιμωρία της αμαρτίας τους θα μεταβιβαζόταν και στα παιδιά των μέχρι τρίτης και τετάρτης γενεάς. Αυτή την ειδική διάταξη γενικεύθηκε από τον άνθρωπο για κάθε αμάρτημα. Αυτή την αντίληψη βλέπομε να έχουν και οι άγιοι Απόστολοι του Χριστού.

Βέβαια ο Μωσαϊκός Νόμος, προκειμένου περί των ατομικών αμαρτημάτων, δήλωνε με κάθε σαφήνεια, ότι οι ευθύνες είναι ξεχωριστές για τον καθένα. Διότι, ούτε οι πατέρες θα τιμωρηθούν για τα ατομικά αμαρτήματα των παιδιών τους, ούτε τα παιδιά για τα προσωπικά αμαρτήματα των γονιών τους. Ο καθένας έχει να δώσει λογοδοτήσει ανάλογα με τις πράξεις του.

Ο εκ γενετής Τυφλός δεν γεννήθηκε έτσι, γιατί έτσι θέλησε ο Θεός να τιμωρήσει στο πρόσωπό του τους γονείς του. Και ο Ιησούς το διαβεβαιώνει: «Ούτε ούτος ήμαρτε, ούτε οι γονείς αυτού».

Σ' αυτό το σημείο θα πρέπει να διευκρινίσουμε το εξής. Σήμερα, πολλά νεογέννητα γεννώνται ελαττωματικά και παραμορφωμένα, εξ αιτίας της αμαρτωλής ζωής των γονέων των. Όταν οι γονείς είναι αιχμάλωτοι του αλκοολισμού και των ναρκωτικών' όταν μιά μητέρα είναι κάτω από επήρεια βλαπτικών φαρμάκων ή τα παίρνει με σκοπό να αποβάλει και να φονεύσει το έμβρυο της, το μωρό της, τα ίδια της τα σπλάγχνα, τότε η δική τους αμαρτία βαραίνει και τους απογόνους τους. Εδώ το βαρύ έγκλημα διαπράττεται από τους ανθρώπους, από τους γονείς, και δεν είναι θεία τιμωρία προερχόμενη από τον Άγιο Θεό.

Η ερώτηση των Μαθητών είναι μιά αγνή απορία, γιατί πολλές φορές στο παρελθόν είχαν ακούσει το Διδάσκαλο να λέγει στους παραλυτικούς, ότι αρρώστησαν εξ αιτίας της αμαρτωλής ζωής των. Ο εκ γενετής Τυφλός όχι μόνον δεν γεννήθηκε τυφλός, αλλά και χωρίς οφθαλμούς. Ο Κύριος δεν του χαρίζει μόνον το φως των οφθαλμών του, αλλά πλάθει νέους οφθαλμούς εκ πηλού. Και εδώ είναι το μέγα θαύμα! Πού ξανακούστηκε τέτοιου είδους θεραπεία; Ποιός γιατρός μπόρεσε ποτέ να χαρίσει οφθαλμούς σ' έναν, που γεννήθηκε χωρίς οφθαλμούς; Ποιό θαύμα μπορεί να συγκριθεί με το παρόν;

Εδώ πιστοποιείται, ότι ο Ιησούς είναι ο Αυτός Θεός, που στην αρχή της δημιουργίας έλαβε το χώμα της γης και έπλασσε τον άνθρωπο. Και αφού φύσηξε πνοή στο πρόσωπό του, τον κατέστησε "ψυχήν ζώσαν". Ο ίδιος Θεός και εδώ φτιάχνει από πηλό και δημιουργεί νέους οφθαλμούς, χαρίζοντας στον εκ γενετής Τυφλό, το φως το αισθητό, που τόσο πολύ στερήθηκε.

Ο Ιησούς Χριστός, ο Υιός και Λόγος του Θεού, είναι το Φως του κόσμου. Είναι Αυτός, που φωτίζει και αγιάζει τη ζωή μας, και μας καθοδηγεί στο να πράττουμε πάντοτε το σωστό. Χωρίς το Χριστό ο άνθρωπος ζει μέσα στο σκοτάδι της αγνωσίας. Χωρίς το Χριστό, όση μόρφωση κι αν αποκτήσει κανείς, όσα πλούτη και δόξα, παραμένει κάτω από την κυριαρχία της αμαρτίας, που σκοτίζει και μαυρίζει την όλη ύπαρξή του.

Η αμαρτία και τα αμαρτωλά πάθη τυφλώνουν τους πνευματικούς οφθαλμούς της ψυχής. Ο άνθρωπος της αμαρτίας, αν και έχει σωματικούς οφθαλμούς και βλέπει το φως το αισθητό, παραμένει τυφλωμένος και δεν θεωρεί το νοητό φως των θείων αποκαλύψεων. Εκείνος, που αιχμαλωτίζεται από τα πάθη της αμαρτίας, γίνεται σκλάβος της αμαρτίας. Στερεί από τον εαυτό του την πραγματική του ελευθερία, που χαρίζει μόνον ο Άγιος Θεός.

Για να απολαύσουμε τη θέα των θείων Δωρεών του Θεού, οφείλομε να απομακρυνθούμε από την αιτία της πνευματικής τύφλωσης, την αμαρτία. Όσο εμμένουμε στις αμαρτωλές μας επιθυμίες, τόσο περισσότερο καθυστερούμε το φως να εισέλθει μέσα στο ναό της ψυχής μας.

Μπορούμε να παρομοιάσουμε την αμαρτία σαν ένα σκοτεινό σύννεφο, που επισκιάζει το πρόσωπο της γης και δεν αφήνει τις ακτίνες του ήλιου να φωτίσουν και να ζωογονήσουν τη ζωή. Έτσι και η αμαρτία γίνεται το εμπόδιο, ώστε οι ακτίνες της θείας Χάριτος να μη φθάνουν μέχρι την ψυχή, ώστε να χαρίσουν την αιώνιο ζωή στον άνθρωπο.

Ο σημερινός εκ γενετής Τυφλός βρήκε το φως του κοντά στο Χριστό. Γνώρισε το Χριστό και τον ομολόγησε Θεό Αληθινό. Εμείς ακολουθώντας το δικό του παράδειγμα, ας πλησιάσουμε τον Ιησούν και ας Του ζητήσουμε να μας θεραπεύσει από τη δική μας πνευματική τύφλωση. Ας Τον παρακαλέσουμε, να μας χαρίσει το Φως το νοητό, ώστε να βλέπουμε το δρόμο των αρετών επάνω στο οποίο οφείλομε να βαδίζουμε. Ας Τον παρακαλέσουμε, να αποτινάξει από επάνω μας το βαρύ σκοτάδι των παθών, που μας βυθίζουν στο ανεξιχνίαστο σκοτάδι. Ο Κύριος είπε: «*Εάν το σκότος το εν σοί σκότος εστί, το σκότος πόσον*»; Ας Τον παρακαλέσουμε να μας χαρίσει την θεία Του ευσπλαγγία και έλεος, ώστε διά των πρεσβειών της υπερευλογημένης δεσποίνης ημών Θεοτόκου και

αιπαρθένου Μαρίας και πάντων των Αγίων να αξιωθούμε της εν Χριστώ σωτηρίας μας. Αμήν.

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αντινόης κ.κ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ

Σαν πιθανότερη χρονολογία της γέννησής του είναι το έτος 1690. Και τούτο γιατί στους πολέμους που άρχισαν το 1711 και τελείωσαν το 1718 είναι στρατιώτης του Τσαρικού Στρατού του Μεγάλου Πέτρου της Ρωσσίας. Τα Τουρκικά στρατεύματα ήσαν ακατάβλητα, βιάζαν από νίκη σε νίκη, είχαν σπείρει τον τρόμο σ' όλα τα έθνη. Στρατιώτης ο Όσιος Ιωάννης μάχεται για να υπερασπισθεί την πατρίδα του, τη Ρωσία. Γαλουχημένος με τα νόματα της Ορθοδοξίας από τους Χριστιανούς γονείς του, τον συγκλονίζει η φρίκη του πολέμου, τα χιλιάδες παλληκάρια, γυναικόπαιδα, γέροι που κείτονται νεκροί στο πέραςμα της λαίλαπας, της πολεμικής μανίας των εχθρών. Στις μάχες για την ανακατάληψη του Αζώφ με χιλιάδες άλλους συμπατριώτες του, αιχμαλωτίζεται και οδηγείται στην Κωνσταντινούπολη. Απ' εκεί στο Προκόπιο, κοντά στην Καισάρεια της Καππαδοκίας της Μ. Ασίας, στην κατοχή ενός Αγά που διατηρούσε στρατόπεδο των Γενιτσάρων.

Καταδικασμένος ψυχολογικά στην περιφρόνηση και το μίσος των Τούρκων, είναι ο «κιαφίρ», ο «άπιστος» που του αξίζουν σκληρά βασανιστήρια. Και τον χτυπούν με χοντρά ξύλα ραβδιά, τον κλωτσούν, τον φτύνουν, του καίνε τα μαλλιά και το δέρμα της κεφαλής του με πύρινο τάσι. Τον πετούν στις κοπριές του σταύλου και τον υποχρεώνουν να ζει με τα ζώα. Υπομένει όλα τα βασανιστήρια με καρτερία και αξιοθαύμαστη γενναιότητα. Λάμπει ο αδαμάντινος χριστιανικός του χαρακτήρας. Σαν τον ήλιο λάμπει ο υπέροχος εσωτερικός του κόσμος που ολόκληρος από τα παιδικά του χρόνια είναι δοσμένος στο Χριστό. Στους ξυλοδαρμούς, στις βρισιές και στις κλωτσιές των Τούρκων, απαντά με τα λόγια του Παύλου: «ποιος μπορεί να με χωρίσει από την αγάπη του Χριστού μου; Θλίψις ή στενοχώρια ή διωγμός ή γυμνότης ή αιχμαλωσία;». Έχω πεποίθηση, πίστη και αγάπη στον Κύριό μου Ιησού Χριστό τον Μονογενή Υιό του Θεού μου και τίποτε απ' όλα τα δεινά, δεν θα με χωρίσει από την αγάπη Του. Σαν αιχμάλωτος υπακούω στις προσταγές σου, στις δουλικές εργασίες. Ενθυμούμαι το αγκάθινο στεφάνι, τους εμπτυσμούς, τους κολαφισμούς, τα ραπίσματα και αυτόν τον σταυρικό θάνατο και είμαι πρόθυμος να υποστώ και εγώ τα μεγαλύτερα και δεινότερα βάσανα και αυτόν τον θάνατον, τον Ιησού μου όμως δεν τον αρνούμαι.

Δέχεται ο Όσιος Ιωάννης τους σκληρούς όρους της μαρτυρικής ζωής, τα βασανιστήρια, τη διαμονή με τα ζώα στο σταύλο που του θύμιζε, όπως έλεγε, το σταύλο της Βηθλεέμ· τις ασκήσεις, νηστείες, αγρυπνίες, προσευχές σε τέτοιο βαθμό, που δαμάσθηκε η θηριωδία των Τούρκων και έκπληκτοι τον ονομάζουν «βελή», άγιο.

Σε συνεστίαση Τούρκων αξιωματούχων θαυματουργικά έστειλε με Άγγελο Κυρίου φαγητό σε χάλκινο πιάτο από το Προκόπιο της Μ. Ασίας στην Μέκκα της Αραβίας και ο Τούρκος Αγάς το έφαγε εκεί ζεστό. επιστρέφοντας έδειξε το πιάτο με το οικόσημο στους αξιωματούχους τρεις μήνες μετά. Το θαύμα αυτό που έγινε από τον Όσιο κατά παραχώρηση του Κυρίου, σταμάτησε το μίσος και την αδιάλλακτη μανία των βασανιστών του. Η πνευματική και ηθική ακτινοβολία του εδάμασε την θηριωδία των Τούρκων.

1730 Μαΐου 27. Ένα στήριγμα είχε σε όλους τους αγώνες του και μία παρηγοριά στην τραχεία ζωή των βασανιστηρίων. Κατέφευγε σε προσευχές, γονυκλισίες, αγρυπνίες και κοινωνούσε κρυφά από τους Τούρκους, τα Άχραντα Μυστήρια. Η Θεία Κοινωνία κάθε Σάββατο ήταν η μεγάλη του ξεκούραση και ανάπαυση. Τελευταία ημέρα, 27 Μαΐου του 1730, ειδοποίησε τον ιερέα και εκείνος του πήγε τη Θεία Κοινωνία μέσα σε ένα μήλο που το είχε κουφώσει. Κοινώνησε εκεί στο σταύλο για τελευταία φορά. Η πρόσκαιρη αιχμαλωσία του, η δεινή κακοπάθεια πήραν τέλος· ο θαυμαστός Όσιος Ιωάννης πέρασε στην αιώνια αγαλλίαση και μακαριότητα, μόλις πήρε τα Άχραντα Μυστήρια.

Οι ιερείς και πρόκριτοι Χριστιανοί του Προκοπίου, με άδεια του Τούρκου πήραν το σώμα. Με συγκίνηση και δάκρυα μέσα σε βαθειά κατάνυξη και ευλάβεια ο μέχρι χθες δούλος και σκλεται από Χριστιανούς - Τούρκους - Αρμενίους σαν αφέντης και δεσπότης. Σήκωσαν στον ώμο τους το πολύαθλο εκείνο σώμα, με θυμιατά και λαμπάδες, με ευλάβεια και προσοχή, το οδηγούν σε έναν τάφο στο Χριστιανικό κοιμητήριο, το εναποθέτουν στη μάνα γη.

Ο γέροντας ιερέας που κάθε Σάββατο άκουγε τον πόνο και τα βασανιστήριά του και του έδινε, τον κοινωνούσε τα Άχραντα Μυστήρια, είδε στον ύπνο του τον Όσιο Ιωάννη τον Νοέμβριο του 1733. Του είπε ο Όσιος πως το σώμα του έχει μείνει με τη χάρη του Θεού μέσα στον τάφο ακέραιο, ολόκληρο, αδιάφθορο, όπως το έβαλαν στον τάφο πριν 3 1/2 χρόνια. Να το βγάλουν και θα είναι μαζί τους ως ευλογία Θεού στους αιώνες. Μετά τους δισταγμούς του ιερέα, κατά θεία παραχώρηση, ένα ουράνιο φως φωτίζει τον τάφο του Οσίου σαν πύρινος στύλος. Οι Χριστιανοί άνοιξαν τον τάφο και ω του θαύματος! Το σώμα του Οσίου βρέθηκε ακέραιο, αδιάφθορο και μυρωμένο με αυτή τη θεία ευωδία που συνεχίζει να έχει μέχρι σήμερα. Με πνευματική ευφροσύνη και ευλάβεια σήκωσαν, πήραν στην αγκαλιά τους αυτό το θείο δώρο, το ιερό λείψανο και το μετέφεραν στο Ναό που αγρυπνούσε ο Όσιος! Από την ημέρα εκείνη, 273 τώρα χρόνια, μπήκε το ιερό σώμα στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας του Χριστού.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

27 Μαΐου	Τρίτη	<u>7-9:30 π.μ.</u> Όρθρος και Θεία Λειτουργία μετά αρτοκλασίας και Θείου Κηρύγματος. Αγίου Ιωάννου του Ρώσου. <u>9:00 μ.μ. – 1:00 π.μ.</u> Ιερά Αγρυπνία. Απόδοση της εορτής του Πάσχα.
28 Μαΐου	Τετάρτη	<u>6:30 μ.μ.</u> Θ' Ώρα - Μέγας Πανηγυρικός Εσπερινός της Αναλήψεως.
29 Μαΐου	Πέμπτη Της Αναλήψε ως	<u>7-10:15 π.μ.</u> Όρθρος και Πανηγυρική Θεία Λειτουργία μετά Θείου Κηρύγματος.
31 Μαΐου	Σάββατο	<u>7-9:30 π.μ.</u> Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Ερμείου μάρτυρος.